

vigtige Særv, dels at Uddannelses-tiden ikke afbrydes ved en mellemfaldende Exercertid". Der gaas videre og berettes om de i 1866 indkaldte Infanteri-Rekruters Tilstand efter at have gjennegaaget en Skole paa 5 Maanedes saaledes: "at det saaledes opnaaede Resultat erkjendes af Alle at være fremkommet, alene ved den Omstændighed, at Uddannelsen ikke har lidt nogen Afbrydelse ved en Exercertid", men der tilføies: "uagtet det vundne Fremskridt har det tillige vist sig, at den i Aar anvendte Uddannelses-tid dog har været for kort". Spalte 1699 siges der: "Da de 7 Maanedes Rekruttid kun har havt det ene Hovedformaal at forskaffe Mandskabet en forsvarlig Uddannelse, antages ogsaa ved Udløbet af det nævnte Tidrum, altsaa den 27de Oktober, en Afslutning af de Dvælses, der udelukkende afholdes for Mandskabets Skyld, at kunne finde Sted. Den derpaa følgende Tid af 7½ Maaned, fra 27de Oktober til omtrent 15de Juni næste Aar, vil saaledes ved de 10 Batailloner, hvilke Rekruterne have været tildele, kunne anvendes med det Hovedformaal for Die at udदानne de Befalingsmandslever, der af Aarets Rekruttilgang ere tilgaaede Bataillonerne; der vil derfor kunne finde en saa stor Hjemsendelse af Mandskab Sted, at kun Befalingsmandsleverne blive tilbage tilligemed saa mange Menige, som behøves til at afgive Garnisonsstyrke og Dvælses-apparat for de forskjellige Befalingsmands- og Underforporalskoler" — og dette gjentages paa flere Steder. Der refereres hele Tiden til Nødvendigheden af, at disse 7 Maanedes, — som senere ved et Kompromis mellem den daværende Krigsminister og Udvalget bleve til 6 Maanedes — udelukkende anvendes til Rekruternes Uddannelse — og jeg tror derfor at have godtgjort, at der i Motiverne her ligger en Berettigelse til at antage, at, naar § 19 taler om de øvrige større Dvælses, har der derved ganske sikkert kun været sigtet til Reservebataillonerne Dvælses og dem for de andre Baaben. Med Hensyn til det erede Flertals Forslag, dette Affnit vedrørende, skal jeg slet ikke komme ind derpaa. Naar man iøvrigt staar i saa stærk en Modsetning til hele Forslagets Karakter, som jeg gjør, tror jeg ikke, at det har nogen synderlig Interesse at komme ind paa Enkelthederne; men jeg skal dog tillade mig et Par ganske enkelte Bemærkninger i Anledning af, hvad der i Dag fremkom fra den erede Ordfører. Naar den erede Ordfører saaledes med Hensyn til den fortsatte Tjeneste yttrede, at et stort Antal Sagkyndige havde erklæret, at det Mandskab, som havde ligget inde til fortsat Tjeneste og var blevet yderligere indøvet, var ringere end det andet (Modsigelse af Boffen), det sagde den erede Ordfører; jeg skrev det op; den erede Ordfører erindrer maaske ikke at have sagt det, men jeg

tror ganske sikkert, at det lød saaledes — saa maaske jeg erklære, at det strider ganske mod min Erfaring. Det kan jo ganske vist være, at der er en enkelt Mand, paa hvem Garnisonslivet har øvet en meget uheldig Indflydelse, det ser man stundom, og at han kan have været ringere end de Andre, det vil jeg gjerne indrømme; men at det skulde være en almindelig Regel, vil jeg paa det Bestemteste protestere imod, og det fremgaar heller ikke af nogen foreliggende Erklæring fra de Sagkyndige. Naar det erede Medlem mente, at det, saaledes som ogsaa Forsvarskommissionen havde ment, vilde være heldigt at afbryde Uddannelsen saaledes, at den blev en samlet Dvælses i September Maaned for atter at optage Detailøvelserne i Oktober, og at denne Sætning vilde vinde almindelig Anerkjendelse, saa vil det dels ses, at Forslaget af 1867 fuldstændig og med Held bekæmper denne Ide; jeg siger „med Held“, idet denne Ide slet ikke blev gennemført i Hærløben. Dernæst tror jeg, at det erede Medlem maaske neppe vil faae en eneste Officer paa sin Side med Hensyn til dette Spørgsmaal; thi derom ere vistnok Alle enige, at, naar de større Dvælses ere tilende, synker Interessesen for Detailøvelserne, og det er da meget vanskeligt at holde Liv i dem. Det er netop en af de Indvendinger, jeg har imod Anvendelsen af Rekrutbataillonerne i September Maaned til større Dvælses; thi naar September Maaned er forbi, og man forlanger, at Mandskabet derefter skal tage fat paa Detailøvelser i Oktober Maaned, vil det ganske naturligt være meget sløvt og meget trægt i saa Henseende. — Den erede Ordfører har altid en Frygt for, at Officererne skulde være uirksomme. Det kan jo ikke andet end paaskjønnes meget, at den erede Ordfører tager sig saa varmt af Officererne. Smidleritid tror jeg, han tager feil, naar han tror, at Officererne ligge paa den lave Side i den Tid, Bataillonerne ikke have Rekruter inde. Saa længe Bataillonerne have Mandskab inde, ere Officererne jo fuldt beskæftigede med Uddannelsen af Befalingsmand, og dernæst er der jo endel Skoler og andre Uddannelsesanstalter, som Officererne efterhaanden beordres til at gjennemgaa, og som optage deres Tid i en saadan Grad, at der er enkelte mig personlig bekendte Officerer, som, siden Hærløben blev til, aldrig have haft den Hviletid, som denne tilsigter. Naar den erede Ordfører fremstillede det i et saa overordentlig skønt Lys, hvilken ubmærket Uddannelse der vilde komme ud af det erede Flertals 280 Mand pr. Bataillon, skal jeg gjøre opmærksom paa, at efter Mindretallets Forslag bliver Rekrutantallet omtrent 300 pr. Bataillon, saa jeg antager ikke, at Forskjellen der vil blive af nogen som helst Betydning. Naar den erede Ordfører endelig tilfagde den høit erede Krigsminister, at der, hvis han vilde lægge nogen Plan for ekstraordinære større Dvælses af en mere strategisk Natur, vilde gennem andre